

Jak jsme slíbili v minulém čísle, představíme vám dnes **první autentický příběh** dítěte z dětského domova. Budete mít možnost zjistit, kde se takové děti berou, jak žijí, co je trápí, baví a jaké mají představy o budoucnosti.

■ **Připravila:** Kateřina Šmídová

■ **Foto:** archiv organizace



Petřina naděje na lepší život zhasla se životem jejího milovaného otce.

Stýská se mi po tátovi

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na: www.dejmedetemsanci.cz



„Lidé mají často velice zkreslené představy. Děti z dětských domovů jsou děti jako každé jiné, jen mají často za sebou už v útlém věku plno negativních zkušeností a chybí jim zázemí funkční rodiny. V současné době spolupracujeme s dvaceti dětskými domovy v 11 krajích a ve svých projektech máme zařazeno průběžně kolem 180 dětí. Mnoho z nich jsme měli možnost poznat osobně. Věřte nám – stojí za to!“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace

Jmenuji se Petra, je mi 13 let a chtěla bych vám vyprávět svůj příběh. Žila jsem s rodiči od svého narození. Když mi bylo 5 let, máma od nás odešla. Nemohla jsem se s tím smířit a táta se nemohl dívat na to, jak se pořád trápím, a tak začal mámu hledat.

Po dvou měsících ji táta opravdu našel a ze mě se stala nejšťastnější holka na světě, máma už zase žila s námi! Klapalo to vcelku dobře, zase jsem si myslela, že jsme šťastná rodina.

Až v 8 letech jsem si uvědomila, že to tak není. Zjistila jsem, že máma je alkoholička. Situace se postupem času začala zhoršovat a zhoršovat, až to došlo tak daleko, že jsme se chtěli s tátou odstěhovat, už se to nedalo vydržet. Táta se ale obával, že mu mě nedají do péče, takže jsme žili v jednom bytě do svých 12 let, než pro nás táta našel jiné bydlení.

Byl květen 2011 a táta mi ráno řekl, že se budeme stěhovat. Ten den jsem přišla z vycházky o trochu déle a táta už spal, tak jsem nevěděla, zda to myslel opravdu vážně, že našel jiný byt. Ráno odcházal hodně brzy do práce a já čekala, až se vrátí, abych se ho na to mohla konečně zeptat. Táta ale domů nepřišel. Máma byla zase opilá, tak jsem šla ven za kamarádkou.

Poté mi zavolala manželka zaměstnavatele mého táty a řekla mi, že táta v práci dostal infarkt

a na místě zemřel. Už dříve měl problémy se srdcem a cukrovku. Nemohla jsem tomu uvěřit a šla za Markem, známým mého táty, který žil ve stejné rodinné situaci jako my. Měl slzy v očích, vzal mě ven, a když jsem se ho zeptala, jestli je to pravda, neodpověděl a jen mě objímal. Řekl mi, abych šla za mámou a řekla jí, co se stalo. Bez táty jako by najednou pro mě život ztratil smysl, chtěla jsem ho ukončit, ale v té chvíli jsem si uvědomila, že tady mám ještě další lidi z rodiny.

Šla jsem tedy domů, máma byla opilá, a když jsem jí řekla, co se stalo, ještě se na mě osočila, co si to vymýšlím. Pak se rozbřečela a nemohla přestat. Zavolala jsem strýcovi, to je bratr mého táty, aby přijel, jelikož jsem nevěděla, co mám dělat. Dal nám nějaké peníze, abychom měly s mámou na jídlo, a také jí dal něco na uklidnění. Máma ale nebyla kvůli pití vůbec schopná řeši naši budoucnost. Z bytu nás nakonec vystěhovali, protože jsme neměly na placení nájemného.

Jelikož jsme se ocitly na ulici, šla jsem bydlet na čtyři dny ke svému nejlepšímu kamarádovi Pepovi, ale věděla jsem, že je to jen dočasné řešení. Nakonec jsem šla za babičkou, u které jsem bydlela 21 dnů. Máma mezitím našla sociální ubytovnu, kde jsme nějakou dobu pobývaly, než se matka opět opila a obě nás z ubytovny vyhodili. Zavolala jsem tedy své nevlastní sestře, kte-

rou měl táta z prvního manželství, a ta okamžitě informovala sociální úřad. Přespala jsem u ní a druhý den jsme šly na městský úřad, kde mě pracovnice z oddělení sociální právní ochrany dětí okamžitě nechala umístit na Krizové lůžko do nemocnice. Tam jsem byla čtyři dny a 18. 8. 2011 jsem byla přemístěna do dětského diagnostického ústavu. Zde jsem byla zhruba 3 měsíce, než se vyřídily všechny potřebné náležitosti a máma byla zbavena rodičovských práv. Poté mě v listopadu 2011 odvezli do dětského domova, kde bydlíme v samostatném bytě. Mám zde šest spolubydlících. Přesto, že je to moc hezký byt a mám tady čtyři tety a jednoho strejdu, ještě jsem si nezvykla. Vždycky jsem byla jedináček a teď musím fungovat ve velkém kolektivu a nemám moc soukromí.

Mým největším přáním je, aby se máma dala dohromady, přestala pít, našla si práci a bydlení a mohly bychom být zase spolu, jako rodina. Přestože jsem s mámou v pravidelném kontaktu (bud'ji navštěvuju, nebo přijde ona za mnou), rodinný život mi chybí a moc se mi stýská po tátovi, který mě vždy uměl podržet nad vodou. ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozměněna.